

Zeitschrift: Schwyzerlüt : Zyschrif für üsi schwyzerische Mundarte

Band: 5 (1942-1943)

Heft: 6-8

Artikel: D'Eichbüehler

Autor: Gfeller, Simon

DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-179516>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 09.08.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

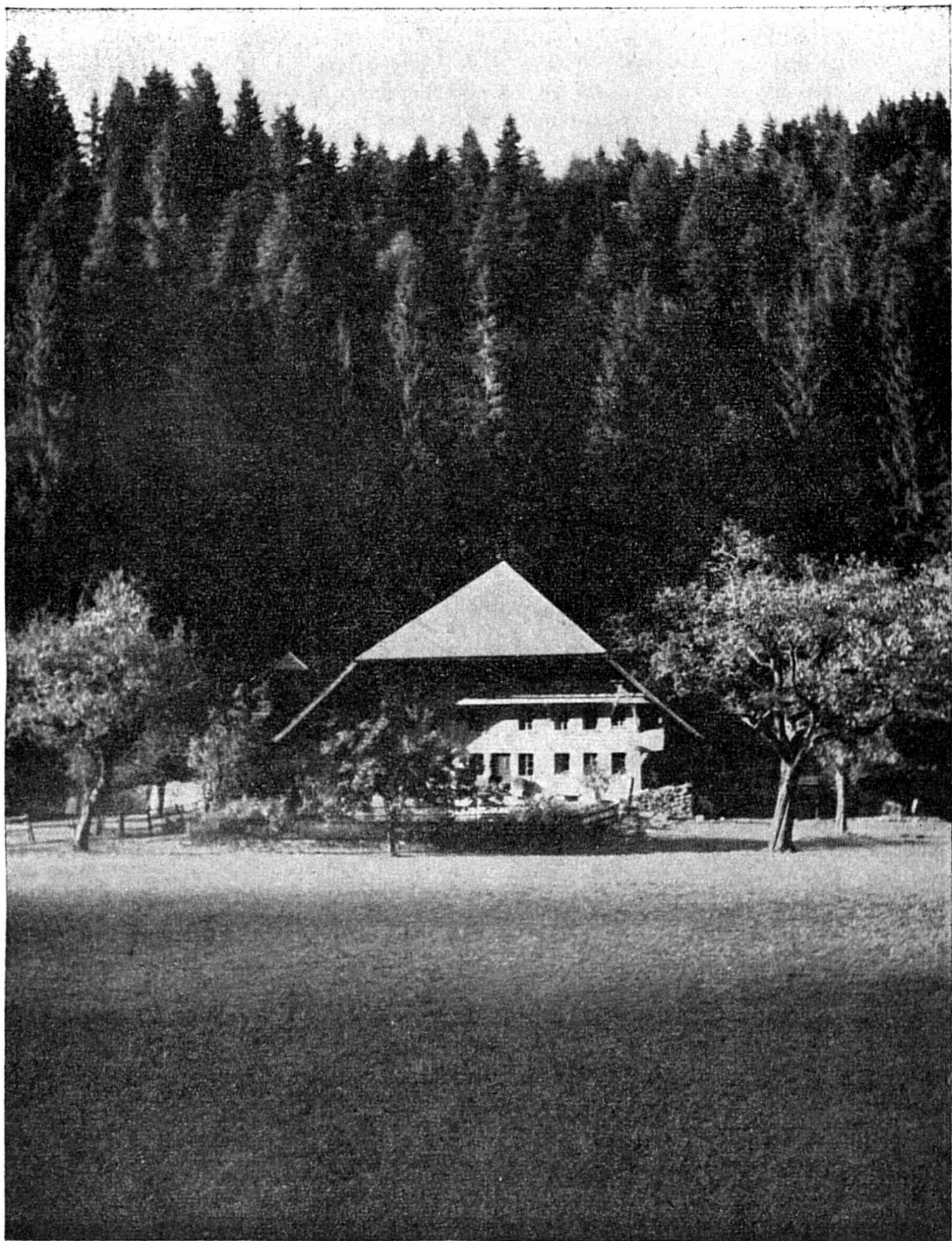
tigen Ungerzieh lyt der jüngere Generation nümme rächt. Ihres Bluet ischt rebällischer. A Gottes Sägen ischt ere bilängerschi minger gläge. Was sie erwächet, spricht sie als Sälberverdienets a u meint, mi dörf mit fuuschte, wie's ein freu. Sie pochet trotzig uf die eigeiti Tüechtigkeit u het nümme's Gfuehl derfür, wie nes zerbächligs, willwänkisches Gschöpf der Möntsche ischt. Der moderne Buur, was me so seit, isch Guetsbesitzer u Oekonom, nümmen em liebe Gott sy Läheme. U vo däm rebällische Geischt bisch du au agsteckt, Brächt, süsch hättisch nid zur Büchse griffe... Aber jetz wei mer Ame sägen u uselüte, d'Predig isch längi gnue gsi... Guet Nacht u schlaf wohl!"

Us: „Der Abgott“.

D'Eichbüehler.

Jo, Reslis z'Schuelgoh isch für Ännin es bittersüeßes Chrütli gsi. Vo däm, wo i der Schuel z'lehren ischt, het äs ke großi Meinig gha. Chly läse, rächnen u schrybe syg schon e chummiliği Sach, fryli, ohni das chöm me nid guet uus. Dernäbe tüei me's hüttigtags mit allem ubertrybe. D'Ching sötti bal Tag u Nacht i der Schuel sy u lehre. U 's Dümmschte vo allem syg de no das: Die, wo öppis chönni, mein i uf der Stell, sie sygi z'gschyd u z'vürnähm, für uf em Land z'schaffe. Albe heig me's für'sch Nötigischen agluegt, lehre z'wärche u syg ein dermit meh aghulfe gsi weder mit däm gstudierte Züüg, wo de Lüte der Chopf verdräj. Für was me de eigeitlig uf der Wält obe syg? Emel däich nid, für d'Nase bständig i de Büecheren inne z'ha! Wärche soll me, tüüfelstoll wärche, sorge, daß me chönn Chleider aschaffe, u daß Brot i 's Huus wachs, brav luege Gält z'verdiene, husen u spare u öppis luege näbenume z'tue für die alte Tage, rächt sy gäge de Nochberlüte u guet gäge den Arme, daß me nach disem Ärdeläbe sälig wärde chönn.

Uf em Eichbüehl het me d'Wält u 's Läbe vo jehär angfährt eso agluegt. D'Eichbüehler sy nie Büecherwürm oder Tintegüterler gsi. Härdchäfer syn es gsi, Wald- u Weidmöntsche, wo 's meischte, was sie hei müeße wüsse, nid i der Schuel greicht hei u drum d'Schuel fasch meh für ne Plog weder für ne Wohltat agluegt hei. Wi me mit em Land umgoh müeß, wie mit em Veh, mit de Rosse u mit de Dienschtliute, het ne nid der Schumeischter chönne säge, das hei ne die Alte bybrunge, u het se d'Erfahrig u der gsüng Möntscheverstang glehrt. Mit de Johre het eine gäng der Rank fung, wen er nid ischt uf e Chopf gfalle gsi. Was Hansli nid glehrt het, däm ischt Hans über e Stäcken y cho. Fühlblätze sy ne fryli nid erspart worde; aber die vergißt men am mingschte, u chly Lehrgält hei sie scho vermöge z'zale,

Ammitaler Hof

Us: „Die Schweiz“, 1943

es het se nid es n-jedersch Lüftli umgwäjt, so weni wi d'Eichen uf em Eggli obe. Wi die wacker u fescht uf ihrem Bode gstange sy, ohni e Schatten uf frönds Land z'wärfe, genau so ou d'Eichbüehler. Sälte het einen über sy March uus däicht u gwürkt u nie gärn e Verantwortig uf ihn glade, wo über sy ängschte Kreis uus ggangen ischt. Si vüredränge u nomene Ämtli halse, isch nid Eichbüehler-Art gsi. U ischt eine trotzdäm i d'Schuelkumission oder i Gmeindrat gwehlt worde, het er zersch die angere lo rede, gäb er mit der eigete Meinig usgrückt ischt, u het zähemol lieber gschwige weder öppis Dumms gseit. Scho nume mit em Pfarrer z'rede, isch ne meisches zwider gsi. U zgrächtem wohl gsi isch es nen eigetlig nume deheime, we ke frönde Möntsch ischt umewäg gsi.

Schöni, ghabereti Roß z'ha u schwär, mälchig Chüeh, prächtig Chornachere u chnöütöüs Gras, die gröschte Tanne wyt u breit un es wärschafts Huus, das ischt ihri Freud gsi. Dernäbe hei sie kener groß Wünsch gha, anger Lüt ou lo gälte, nen ihri Sach ggönnt u mit nen im Fride gluegt usz'cho.

Uf denen eifachte Glöüsen ischt ihres Läben sittig dervo gröllelet, u Änni hätt ou Reslin ke bessere Läbeswäg gwünscht oder gwüßt. Nid vergäbe sticht der Buur im Chartespil der Chüng u d'Dam, wen er Trumpf ischt.

Vorlöufig ischt aber Resli no es dünngstänglets, schüüchs Bürschteli gsi, wo no nid het chönnen ustrümpfe, ds Gunterär, eis, wo no mängergattig Hülf het nötig gha. Wo der erscht Schueltag isch nohe gsi, het Änni erachtet, aleini dörf me das Buebli allwäg nid schicke. Am liebschte hätt es 's Rytwägeli vüregno, der Bruun lo yspanne u Reslin sälber i's Schuelhuus gfühert. Aber das hätt chönnen Ufsähe gä u d'Lüt ubertribe dueche, hätt chönnen usgleit wärde, mi well meh schynen u vorstelle weder anger Lüt. U derigs hei d'Eichbüehler uf em Strich gha u nid wellen Alaß gä derzue. Ihre Stolz isch gsi, nid stolz z'sy, u ihres Bisträbe, übler Nachred usz'wyche. Burelüt, wo mit ihrem Rychtum großhanset hei, sy ihnen e Greuel gsi. Sie hei wohl gwüßt, gäb sie das nötig hei oder nid. Ihne wär es dummm vorcho, mit em Gältseckel uf e Tisch z'chnode, d'Lüt wüsse wohl, wo Gäld hocket u wo nid. Mi bruucht ne nüt d'Nase druuf z'stoße, se mit z'ergere u ne der Nyd z'stächle. Dert düre het men Ännin nüt bruuche z'brichte. Nid daß es si hätt lo ungeretue, aber für si uff'bögge, het es vil z'guet gwüßt, wär äs ischt u was es z'bidiüte het. Burelüt hei nid sälte für das, wo ihne zuechunnt u was si für seie schickt, es guets Gspüri.

* * *

Us: Eichbüehlersch.